

a twilight világa

hitelesen, színesen

finer
selection

S T E P H E N I E M E Y E R

SZEMÉLYESEN KALAUZOL EL FELEJTHETETLEN HŐSEI KÖZÉ. BEAVAT.

The image is a full-page background featuring a majestic mountain landscape. In the foreground, several dark green evergreen trees stand prominently. Beyond them, a thick layer of white clouds fills the valley, creating a 'sea of clouds' effect. In the distance, a range of rugged mountains is visible under a pale, hazy sky. The overall color palette is dominated by blues, greens, and whites, evoking a sense of tranquility and vastness.

a twilight világa

hitelesen, színesen

a twilight világa

hitelesen, színesen

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2011

➔ BEVEZETÉS

Kedves Olvasó!

Amíg ezen a kalauzon dolgoztam, alkalmam volt alaposan végiggondolni, mennyire megváltoztatta az életemet ez a történet. Az egyik legnagyobb változást az a sok-sok olvasó jelentette, akivel a regényeknek köszönhetően ismerkedtem meg. Újra meg újra elámulok, mennyire szórakoztatóak, gondoskodóak és érdekesek vagytok. Őszintén hiszem, hogy a lelkesedésetek és az elszántságotok legalább annyit hoztátok a sorozat sikeréhez, mint az én munkám. A Little, Brown Kiadóval azon voltunk, hogy egy igazán különleges kalauzt nyújthassunk át Neked, és arról ugyan álmodni sem mertünk, hogy az összes kérdést megválaszoljuk, mégis szívből remélem, hogy a legfontosabbak mellett sok olyannak is sikerült a végére járni, amelyet korábban még senki nem tett fel nekem. Jó szórakozást kívánok!

Szeretettel:

Steph

A KIADÓ MEGJEGYZÉSE

Az Alkonyat 2005-ös megjelenése óta ezrével kapjuk az *Alkonyat-saga* világával kapcsolatos kérdéseket. A regények univerzumának szinte nincsen olyan szeglete, amely ne csigázta volna fel az Olvasók kíváncsiságát, kezdve azzal, hogy „Stephenie Meyer honnan szedi az ötleteit?” egészen addig, hogy „Miként működik a vámpírméreg?”

A kalauz, melyet a kezében tart az Olvasó, olyan személyes történetekkel, háttér-információkkal és apró részletekkel gazdagítja az *Alkonyat-saga* világát, amelyek nem kerültek bele a regényekbe, de segítségükkel jobban megérthetjük a történetet és a szereplők tetteinek mozgatórugóit. Nem csak a regény végső változatából kimaradt jeleneteket – mint például Emmett találkozása a gyilkos medvével – találhatja meg itt az Olvasó, de a történet fő vonalával, illetve a mellékszálakkal kapcsolatos, korábban sehol nem olvasható jegyzetekkel is gazdagíthatja tudását. Bízunk benne, hogy ezek a részletek nem csupán ahhoz járulnak hozzá, hogy a sorozat rajongói minden eddiginél pontosabb képet alkothassanak Cullenérről és a quileute törzs tagjairól, de segítségükkel új szereplőket ismerhetnek meg, sőt, betekintést nyerhetnek Forks javarészt gyanútlan lakóinak mindennapjaiba.

A kalauzban helyet kapott számos, az Alkonyat ihlette grafika is: vannak köztük olyanok, melyeket kifejezetten ehhez a könyvhöz készített a művész, de tehetséges rajongók munkái, illetve a könyv különböző nyelvű kiadásainak borítói közül is szemezgettünk.

Mivel Stephenie számára a zene fontos ihlető erő, a kalauzban közreadjuk az *Alkonyat-saga* regényeinek hivatalos dallistáját, valamint azokat az idézeteket, amelyek megvilágítják az egyes számok jelentését. Emellett közreadjuk Stephenie és Shannon Hale (a Bayern-könyvek, valamint a *Princess Academy* díjnyertes írónője) beszélgetését, melyből kiderül, hogyan született az *Alkonyat-saga*, és milyen kihívásokkal kellett szembenéznie a szerzőnek a megjelenésig tartó hosszú, rögös úton.

Köszönjük, hogy részese lettél az *Alkonyat-saga* világának – mind ez nem jöhetett volna létre nélküled.

Beszélgetés
Shannon Hale-lel

Hajnali négy körül rendszeresen felébredek – azt hiszem, a gyerekeim miatt van így, talán még mindig bennem van az érzés, hogy szükségük van rám –, majd újra visszaalszom. Ilyenkor, ezekben a kora reggeli órákban vannak a legélénkebb álmaim. Ezek azok az álmok, amelyekre ébredés után még emlékszik az ember.

És akkor álomban ott láttam magam előtt azt a jelenetet: fölülről néztem le a rétre, és minden napfényben fürdött. Nagyon-nagyon színes álom volt. Nem tudom, írásban mindig átjönnek-e azok a csodálatos, ragyogó fények.

SH: Az Edward bőrén megcsillanó napfényre gondolsz?

SM: Igen. Ott volt előttem a gyönyörű kép, ahogy egy ragyogó bőrű fiú áll a fényben, és egy átlagos lánnyal beszélget. Mert ez az álom valójában róla szólt, a fiúról. A lány és én is őt hallgattuk, ő pedig elmondta a történetét. A történet arról szólt, hogy mennyire vágyik arra, hogy megölje a lányt – és hogy mindeközben mennyire szereti.

Szinte minden benne volt az álomban, amit aztán beleírtam a tizenharmadik fejezetbe. Persze azokat a részeket, ahol Edward a korábbi jelenetekre utal vissza, utólag illesztettem hozzá, hiszen az álom idején még nem voltak meg. Ezen kívül azonban szinte semmi nincs a fejezetben, amiről ne lett volna szó álomban. Még az étellel kapcsolatos párhuzamot is megálmodtam.

Hevesen vert a szívem, mikor felébredtem. Felültem az ágyban, és arra gondoltam: *Vajon mi lesz a vége? Vajon megöli a lányt?* Csak mert nagyon közel volt hozzá. Álmában az ember nem a hallásán és a látásán keresztül fogja fel a dolgokat, de valamiképp érzi is, mi történik,

Hevesen vert
a szívem, mikor
felébredtem.

Felültem
az ágyban,
és arra
gondoltam:
Vajon mi lesz
a vége?

ráadásul képes a szereplők szemén keresztül nézni a világot. Innen tudtam, milyen közel van hozzá. Kevésen, nagyon kevésen múlt, hogy nem tette meg. És akkor arra gondoltam: *Na, most mihez kezdenek? Mi lesz a következő lépés? Hogyan lesz ebből kapcsolat?*

Akkoriban vettem észre, hogy romlik a memóriám, és néha arra sem emlékszem, kinek mit mondtam előző nap. A legkisebb gyerekem akkor múlt egyéves, a középső kettő volt, a legidősebb már majdnem öt. Ettől olyan volt az agyam, mint a térszűrő – szinte minden kifolyt belőle. És akkor bevillant, hogy ezt a történetet is el fogom felejteni! Ez a felismerés nagyon megijesztett és elszomorított.

Tudod, kiskoromban folyton történeteket találtam ki magamnak, de soha nem írtam le őket. Nem volt rá szükség, mert akkor még jó volt a memóriám. Könnyedén felidéztem őket, újra elmondtam, átírtam magamban, finomítottam rajtuk. Erről viszont

Igazából
nem az álom
csinált
belőlem író
aznap

tudtam, hogy ha nem csinálok valamit, el fogom veszíteni. Miután megreggeliztettem a gyerekeket, még volt két órány az úszótanfolyamig, és tudtam, hogy más kellene csinálnom, mégis nekiálltam leírni az egészet. Igazából nem az álom csinált belőlem író aznap – persze jó álom volt, amiből jó történet kerekedett, de ha nem

lett volna olyan pocsék az emlékezetem [nevet], az egész megmarad egy fejben őrizgetett mesének. Nyilván akkor is kiderítettem volna, mi történt a szereplőkkel, és mindent elmeséltem volna magamnak, de itt véget is ért volna a dolog.

Az írás viszont – amitől sokkal valószínűbbnek tűnt az egész, és aminek köszönhetően újra meg újra visszatérhettem a történethez, és újraolvashattam a mondatokat – hihetetlenül felszabadító hatással volt rám. *Csodálatos volt megtapasztalni, milyen érzés*

leírni egy történetet. Magával ragadott az élmény, és nem akartam, hogy vége legyen.

Régebben – főleg gimis koromban – sokat festegettem. Egészen tűrhetően bántam a vízfestékekkel, még néhány díjat is nyertem. Pár képem még mindig ott lóg anyukám házában. Kissé zavarba ejtő látni őket, de attól még tudom, hogy tisztességesen megcsinált festményekről van szó. Soha nem voltam jó festő, és eszembe sem jutott, hogy ezt válasszam hivatásomnak. Hiába volt meg a kép a fejemben, nem tudtam átmásolni a vászonra. És ez mindig elkeserített. Abban a pillanatban azonban, ahogy írni kezdtem, valami áttörés-félét éreztem. Azt éreztem: *Ha tollat ragadok, képes vagyok pontosan úgy leírni mindent, ahogy a fejemben látom.* Ezt korábban még csak nem is sejtettem. Ez volt az az élmény, amelynek hatására elhatároztam, hogy író leszek.

SH: Szóval a réten játszódó jelenettel kezdted az írást. Hogyan folytattad, merre indultál?

SM: Időrendben haladtam, a vége felé. Azóta már nem mindig így csinálom.

SH: Vagyis nem kezdted el az elejétől írni a történetet... tudni akartad, mi történik még a réten?

SM: Így van. Olyan voltam, mint minden valamirevaló olvasó: kíváncsi voltam, hogyan alakul a történet. Az előzményeket ráért később megírni. Nem aggasztott, hogy hiányzik a regény eleje – sokkal jobban érdekelt, mire fut ki ez az egész.

Folytattam hát az írást, és az utolsó fejezetnél azt vettem észre, hogy képtelen vagyok abbahagyni, és már a sokadik utószót írom. Rengeteg dolognak szerettem volna még a végére járni – ez miért így történt, az meg miért úgy, hogyan találkozott először Bella és Alice, mit gondoltak egymásról, és így tovább. Ennek aztán az lett a vége, hogy fogtam magam, és megírtam a történet elejét.

Nagyon izgalmas volt kibontani az előzményeket, és megtalálni az okát mindennek, ami később történik.

Számok helyett betűkkel jelöltem a fejezeteket. Visszamentem tehát az elejére, és megcsináltam az A-t, aztán a későbbi tizenhar-
madikat elneveztem, azt hiszem, E-nek. Azt gondoltam, öt-hat
fejezet elég lesz ahhoz, hogy megírjam az előzményeket... kicsit
meglepődtem, amikor a tizenkettediket írtam, és a rét még mindig
nem volt sehol. [Nevet]

SH: Meglepődtél, mennyi minden történt korábban?

SM: Pontosan. Csak írtam és írtam, és arra gondoltam: *Hűha, ez jó sokáig tart.* És végül ott fejeztem be az írást, a tizenkettedik fejezet utolsó mondatánál. Úgy éreztem magam, mint az úrhajós, aki megkerülte a Földet, és visszaérkezett a kilövés helyére. Minden szálát összekötöttem és elvarrtam. És ekkor vágott mellbe a felismerés, hogy ez bizony már van olyan hosszú, hogy könnynek nevezzük.

SH: Korábban tényleg nem úgy gondoltál rá, mint egy regényre?

SM: Nem. [Nevet] Szerintem soha nem fejeztem volna be, ha úgy gondolok rá. Szerintem összeroppantam volna a nyomástól, és fel-
adtam volna, ha félúton eszembe jut: *Ki tudja, talán kikerekíthet-
nék ebből egy könyvet... talán kezdhethnék vele valamit.* Nagyon örü-
lök, hogy ez nem jutott eszembe. Nagyon örülök, hogy sikerült
megvédenem magam azzal, hogy mindvégig úgy gondoltam az
egészre, mintha csak magamnak írnám.

SH: Ugyanakkor mindvégig megmaradtál saját könyved olvasójá-
nak is.

SM: Igen, így van. Az a helyzet, hogy kissé szégyellős vagyok,
és ezen nyilvánvalóan túl kellett lépnem valahogy. A valódi Ste-
phenie-nek például nagyon nehezére esik, hogy megengedje
másoknak, hogy elolvassák, amit írt. [Nevet] Pedig biztosan te is

tapasztaltad már, milyen jó is, amikor valaki elolvassa, amit írtál. Ugyanakkor ott van a kudarcból való félelem – nagyon sebezhetővé válik ilyenkor az ember.

SH: Jártam egyszer egy kreatív írás órára, ahol megkérdezte a tanár, hogy melyik lenne az a két könyv, amit magunkkal vinnénk egy lakatlan szigetre. Az én két könyvem közül az egyik egy üres jegyzetfüzet volt. Azért választottam azt, hogy beleírhasam a történeteket, amiket a szigeten találok ki. Amikor ezt elmondtam, az egyik osztálytársam megkérdezte: „Minek írna valaki történeteket, miközben tök egyedül van egy lakatlan szigeten?” Mire én azt mondtam magamban: *Te meg mit keresel ezen az órán?* [SM nevet] Mi értelme írni, ha csak azért írsz, hogy mások elolvassák? Amikor magának ír az ember, és aztán megmutatja másoknak is – az az igazi izgalom.

SM: Még soha nem gondolkodtam ezen a lakatlan-szigetes kérdésen, de azt hiszem, el sem tudnék képzelni ennél ideálisabb környezetet az írásra. Nagyszerű lenne. Bár én nem jegyzetfüzetet vinnék magammal, hanem egy laptopot. Gépelni sokkal jobban szeretek, mint írni. Általában a felét sem tudom elolvasni annak, amit kézzel írtam.

SH: Ez azt jelenti, hogy rögtön számítógépbe kezdted írni a regényt?

SM: Igen.

SH: Mennyi idő telt el az álmodtól a könyv első változatának befejezéséig?

SM: Június másodikán írtam le az álmodat. Tudom, mert ez volt a nyári diétám és az úszótanfolyam első napja. Vicces, hogy pontosan tudom, melyik nap lett belőlem író. Befejezni pedig a bátyám esküvője környékén fejeztem be, ami pedig – éppen most ünnepelték az évfordulójukat – azt hiszem, augusztus huszonkilencedikén lehetett.

Vicces, hogy pontosan tudom, melyik nap lett belőlem író.

SH: Vagyis kevesebb, mint három hónap alatt írtad meg – ömlöttek belőled a mondatok?

SM: Valami olyasmi.

SH: Olyankor is a történet képei peregtek a fejedben, amikor nem írtál?

SM: Igen. Egész nap. Még álmomban is. Képtelen voltam emberekkel találkozni, beszélgetni. A barátaim azt hitték, ejtettem őket. Az egész nyarat egyedül töltöttem.

Nagyon meleg, fülledt nyár volt, de ha visszagondolok rá, úgy tűnik, mintha mindvégig egy hűvös, zöld helyen lettem volna. Az agyam ennyire nem fogta fel, mi történik velem valójában. Mintha ott sem lettem volna – ami azért elszomorít.[Nevet]

Fizikailag a gyerekek rendelkezésére álltam, és rendesen gondjukat viseltem. Ott ültek a kicsik a térdemen és az ölemben, miközben írtam. Szerencsére mögöttem volt a TV [nevet], úgyhogy szépen nekidőltek a vállamnak, és a *Blue's Clues*-t nézték, amíg gépeltem. Nem hiszem különben, hogy egy nyárnál tovább bírtam volna ezt a fajta intenzív munkát. Végül egyensúlyba kellett kerülnie mindennek.

SH: Fel kell jönni a felszínre levegőt venni.

SM: Így van.

SH: Hogyan sikerült mindezt véghezvinned? Anyaként borzasztóan elfoglalt lehetsz: három gyerek a nap minden pillanatát lefoglalja. Hogy bírtad ezt az irtózatoss plusz munkát?

SM: Úgy éreztem, nincs más választásom. Úgy éreztem, túl sok mindent tartogatok magamban túl rég óta.

Az írás számomra a legjobb önkifejezési mód.

SH: Biztos vagyok benne, hogy évek óta érlelődött benned a művészi önkifejezés és a történetmesélés vágya.

SM: Az írás számomra a legjobb önkifejezési mód. Azelőtt próbálkoztam más kreatív dolgokkal, például szülinapi tortákat sütöttem, és igazán remek Halloween jelmezeket varrtam. Mindig kerestem a lehetőséget a kreatív önmegvalósításra, és mindig nagyot csalódtam a végeredményben – valahogy soha nem éreztem elégségesnek, amit csináltam. Amikor anya lesz az ember – főleg az elején, később már sokkal könnyebb az egész –, szóval, amikor anya lesz valakiből, minden egyes percnél róluk kell szólnia. És ilyenkor kezd eltűnni az ember személyisége.

SH: Igen.

SM: Az írás olyan hirtelenséggel és olyan erővel adta vissza régi önmagam, hogy egyszerűen... képtelen voltam abbahagyni. A megszállottjává váltam. Utólag visszatekintve, olyan volt az egész, mint amikor átszakad egy gát, és a víz feltartóztatathatatlanul árad. Idővel aztán megtanultam irányítani a dolgokat.

SH: Nem is lehetett volna másképp. De azért ennél fergetegesebb indulást nehéz elképzelni!

SM: Tényleg nagyon jó érzés volt – nagyon, nagyon jó érzés. És azt hiszem, ha egyszer rátalál az ember arra, amitől ilyen jól érzi magát, soha többé nem akarja elengedni.

SH: Azt mondd tehát, hogy még egy novellát sem írtál azelőtt.

SM: Eszembe sem jutott, hogy írjak. A gimnáziumban kitaláltam olyan történeteket, amelyek talán érdekesek lettek volna rá, de soha nem jutottam el odáig. Soha nem mondtam, hogy „Istenem,

leülök, és ezt most megcsinálom”. Csak futó ötletek voltak, mint amikor balett-táncos akartam lenni.

SH: Mik derülnek ki!

SM: Bizony, és szerintem nem is lettem volna rossz a *Diótörő*-ben. [SH nevet] Fantasztikusat alakítottam volna – talán csak az jelentett volna némi problémát, hogy sem a ritmusérzésem, sem a testalkatom nem volt meg ahhoz, hogy balerina legyek. [SH nevet] Persze kislánykorában mindenki szeret ilyen butaságokról ábrándozni. Azzal is kiegyeztem volna, ha erdei nimfa leszek.

Az egyetemen aztán tényleg összeírkáltam pár fejezetnyi butaságot... azt gondoltam, muszáj, máskülönben megbüntetnek. Irodalom szakosként az ember kényszerűen érez arra, hogy íróként képzelje el a jövőjét. Ez persze nevetséges: mindenki tudja, hogy az írásból nem lehet megélni. Szerkesztőkből meg nem kell annyi, így az sem tűnt reális megoldásnak, hogy mások írásait gondozzam hivatásszerűen. Tudtam, hogy a megélhetésemről van szó, ezért ésszerűen és gyakorlatiasan kell döntenem. Úgy határoztam végül, hogy beiratkozom a jogi egyetemre. Tudtam, hogy képes vagyok rá, és azt is tudtam, hogy ha elég keményen tanulok, szinte biztosan találok majd magamnak valami tisztességes munkát, és szépen be tudom fizetni a csekkeket.

Íróként vagy szerkesztőként ugyanez már nem tűnt ennyire magától értetődőnek. Semmi és senki nem garantálta, hogy nem halok éhen, ha ezt az utat választom, ezért aztán nem is merült fel komolyabban, hogy erre adjam a fejem. Nagyon gyakorlatias ember voltam – igazából még most is az vagyok.

SH: Vagyis a partvonalról kellett belopóznod a pályára... úgy, hogy meggyőzted magad: igazából nem is könyvet írsz.

SM: Azt hiszem, működött bennem valami tudattalan védekező mechanizmus, ami megóvott attól, hogy könyvként gondoljak a történetre, és ezzel elszabotáljam a saját munkámat. (...)

A vámpírok

Évszázadok óta ismerjük a vámpírokról szóló mítoszokat és mendemondákat, ám az *Alkonyat-saga* főszereplői sok mindenben különböznek ezektől a mesebeli lényektől.

TESTI JELLEMZŐIK

Az *Alkonyat* világában minden vámpír emberként kezdi a pályafutását, és külsejük az átalakulás után is alapvetően megőrzi eredeti, emberi jellegét. A legfontosabb változást bőrük kifehéredése, a szemük színében beállt változás, illetve arcuk, alakjuk megszépülése jelenti.

A NAPPÉNY HATÁSA

Közvetlen nappfényben sokkal könnyebb megkülönböztetni egymástól a vámpírokat és az embereket. Az emberekkel ellentétben a vámpírok sejtmembránja nem lágyszövet és könnyen áthatolható, hanem kristály jellegű. Ennek köszönhetően a

„[EDWARD]

MEGDÖBBENTŐ

LÁTVÁNYT NYÚJTOTT

A NAPPÉNYBEN. (...)

A BŐRE (...) A SZÓ SZOROS

ÉRTELMÉBEN SZIKRÁZOTT,

MINTHA SOK EZER PARÁNYI

GYÉMÁNTTAL LENNE

KIRAKVA.”

Alkonyat,

13. fejezet

vámpírok bőrfelszíne prizmaszerűen megtöri és visszaveri a fényt, amitől a vámpírok gyémántszerűen ragyognak a nappfényben.

A VÁMPÍROK SZÉPSÉGE

A vámpírok főleg kristályszerű bőrüknek köszönhetik szépségüket. Tökéletesen sima, ragyogó és egyenletes színű bőrük hibátlanul tetsző szépséget kölcsönöz arcuknak.

Testfelszínük a ráeső nappfényt a beesés szögétől függően veri vissza, így auraszerű ragyogás alakul ki a vámpírok körül, ami tovább fokozza szépségüket. A vámpírokra jellemző sziklakeményességű testszövet izomszerű hatást kelt, így vámpírrá alakulásuk után az emberek – legyenek eredetileg bármilyen testalkatúak – izmosabbnak tűnnek. A vámpírok maguk is tesznek

azért, hogy fajtájuk tagjai szebbek legyenek, mint az átlagos emberpopuláció: az emberekhez hasonlóan őket is vonzza a szépség, ezért az átváltoztatásra szánt halandók kiválasztásánál hajlamosak szép arcú vagy testű embert választani.

SÁPADTSÁG

A vámpírok bőre az átalakulás során az emberi szervezetbe jutó vámpírméreg hatására fakul ki. A méreg ugyanis, miközben kivételesen ellenálló vámpír bőrré alakítja az emberi hámréteget, kivonja belőle az összes pigmentet. Függetlenül attól, hogy emberként milyen volt a bőrszíne, az összes vámpírnak fehér a bőre. Kisebb különbségek adódhatnak, például a sötétebb bőrszínű halandók bőre kaphat némi olívdzöld árnyalatot, de alapvetően ők is fehérek és sápadtak lesznek. Az átalakulás során a bőrben található minden pigment felszívódik, beleértve a szeplőket, az anyajegyeket, a májfoltokat, a hegeket és a tetoválásokat.

SZEMSZÍN

Miközben bőrük színét tekintve a vámpírok szinte teljesen egyformák, szemszínükben adódhatnak különbségek. Azoknak a vámpíroknak, akik több hete nem jutottak táplálékhoz, megfeketedik a szivárványhártyájuk. A frissen elfogyasztott emberi vértől sötétpirosra, az állatitól arany színűre változik a vámpírok

„Amellett, hogy félelmetesek és életveszélyesek, a vámpírok roppant ígézőek is. Gyönyörűek, kifinomultak; olyanok, amilyenek mi, emberek, mindig is szerettünk volna lenni. Övék az erő, az intelligencia, az örök fiatalság. A személyükben rejlő kettősség ellenállhatatlanná teszi őket.” – Stephenie

szeme színe. Az újszülött vámpírok szivárványhártyája az utolsó étkezés idejétől és jellegétől függetlenül élénkpiros. Színes kontaktlencse segítségével el lehet fedni az élénk, árulkodó színt, ám a vámpírok szemvázadéka maró hatású, ezért a lencsék élettartama csupán néhány óra. Általános, hogy a vámpírok szeme alatt sötét karikák rajzolódnak ki. Ezek – az íriszük színéhez hasonlóan – azt mutatják, mennyire éhesek éppen. Minél sötétebbek és feltűnőbbek a foltok, annál régebben jutott táplálékhoz az egyed.

FOGAK

A vámpírok foga ránézésre megkülönböztethetetlen az emberétől: metszőfogaik se nem hosszabbak, se nem hegyesebbek az emberi metszőfogaknál. Fontos különbség azonban, hogy a vámpírok foga törhetetlen, borotvaéles, és elég erős ahhoz, hogy a vámpírbőrt is beleértve bármilyen anyagon keresztülhatoljon.

MOZGÁS

A fent ismertetett testi jellegzetességeknél kevésbé szembetűnő a vámpírok mozdulatlanságra való hajlama. Míg az emberek számára rövid idő után kényelmetlenné válik egy bizonyos testhelyzet fenntartása, a vámpírok bármeddig képesek tökéletesen mozdulatlanok maradni. Stresszhelyzetekre leggyakrabban lemerevedéssel reagálnak.

A vámpírokban is dolgozik a lélegzési ösztön, bár nincsen szükségük oxigénre. Képesek bármeddig visszatartani a lélegzetüket, ám ez számukra is kellemetlen érzéssel jár: sok ragadozóhoz hasonlóan nekik is az orruk a legfontosabb érzékszervük, a lélegzés hiánya pedig megfosztja őket a szagok nyújtotta ingerektől.

MEGKÖVESEDÉS

Az imént említett mozdulatlanság rányomhatja a bélyegét a nagyon öreg vámpírok külsejére. Ha egy vámpír évezredekken keresztül szinte teljesen mozdulatlan marad, a szemükben és a bőrükben

termelődő mérgeanyag porral érintkezve kövesedésnek indulhat. Ettől a bőrük – bár erejéből nem veszít – elvékonyodik, és hagszárúvá válik, szemükön pedig tejszerű réteg alakul ki, amely rózsaszínre festheti a szivárványhártyát, a látásukat azonban nem befolyásolja.

TESTFOLYADÉKOK

A vámpírok szervezetében különböző, mérge alapú folyadékok keringenek, amelyek nem csupán emlékeztetnek az emberi testnedvekre, de bizonyos esetekben ugyanazokat a funkciókat látják el. Valódi mérgező hatása csupán a vámpírok szájában termelődő nyálszerű folyadéknak van. Ehhez hasonló folyadék járja át a bőr sejtei közti teret, lehetővé téve a mozgást. Egy harmadik típusú testfolyadék tartja nedvesen a szemüreg és a szeme körülterületét. A vámpírok könnymirigye ugyanakkor – mivel az emberi könny feladata a kisméretű idegen testek távol tartása a sérülékeny szeme körülterületéről, ezek a testek pedig nem tudnának kárt tenni a vámpírok szemében – nem termel könnyet. A test többi részére szintén az a jellemző, hogy mérge alapú folyadékok látják el az életfunkciók fenntartásához szükséges feladatokat. Ami az emberek és a vámpírok közti különbségeket illeti, a legszembetűnőbb mind közül a keringési rendszer hiánya.

TESTI VÁLTOZÁSOK

A vámpírok örökre olyanok maradnak, amilyenek az átalakulásuk pillanatában voltak. Nem öregsznek, nem nőnek meg vagy híznak el, és a testi változásnak semmilyen fajtáját nem tapasztalják, beleértve az öntudatlanságot és az alvást is (a vámpírok soha nem alszanak). Nem nő a körmük és a hajuk, valamint nem őszi-
nek meg.

**A vámpírok
örökre olyanok
maradnak,
amilyenek
az átalakulásuk
pillanatában
voltak.**

KÉPESSÉGEIK ÉS KORLÁTAIK

A vámpírok testi és szellemi képességei messze meghaladják az emberét. Akár óránként százhatvan kilométeres sebességre is képesek, valamint meg tudják emelni saját testtömegük több százszorosát. Érzékszerveik szintén kiélesednek, így az ember számára észrevehetetlen dolgokat látnak, hallanak és éreznek meg. Bőrük keményebb a márványnál, amitől testük szinte elpusztíthatatlanná válik. Agyuk többször olyan gyorsan működik, mint az emberé, memóriájuk tökéletes és tévedhetetlen.

HALHATATLANSÁG

A vámpírok öregedése átalakulásuk pillanatában megáll, és határozatlan ideig maradnak ebben a fejlődés nélküli állapotban. Mivel a tűz őket is képes elpusztítani, a vámpírok esetében csupán részleges halhatatlanságról beszélhetünk. Ahhoz azonban, hogy a vámpírokat el lehessen égetni, először mozgásképtelenné kell tenni őket. Erre egyedül más természetfeletti lények képesek oly módon, hogy a vámpír végtagjait letépik a törzséről (vagyis az emberek nem tudnak kárt tenni a vámpírokban). Az a vámpír, akit megcsonkítottak, de nem égettek el, képes új végtagokat növesztetni.

Az öregedés hiányának egyik következménye az, hogy a vámpírok érzelmileg és értelmileg is megragadnak azon a szinten, ahol átalakulásuk idején tartottak. Egy vámpírrá változtatott gyerek tehát élete végéig gyerekes marad.

TÁPLÁLKOZÁS

A vámpíroknak nincsen keringésük. Testük keményebb az ember testénél, ugyanakkor bizonyos sejtjeik porózusak. Egyetlen táplálékuk a vér, amely elfogyasztás után egyenletesen oszlik szét és szívódik fel testükben. A vérfogyasztás, bár csillapítja a vámpírok szomját, és erőt önt beléjük, nem létfontosságú. A vámpírok nem tudnak

éhen halni, csupán egyre gyengébbek és szomjasabbak lesznek az idő múlásával. Ha bármi szilárdat lenyelnek, az megáll a gyomrukban, és egészen addig ott marad, amíg fel nem öklendezik.

Legkedvesebb – és legellenállhatatlanabb – táplálékuk az emberi vér, ugyanakkor az állatok vére is hasonlóan kedvező élet-tani hatásokkal bír. A vámpírok ritkábban vesznek magukhoz táplálékot, mint az emberek: egy ember vére akár egy-két hétig is képes jóllakadni egy kifejlett vámpírt.

TERMÉSZETFELETTI KÉPESSÉGEIK

Bár az átalakulási folyamat során a testi jellemzőkhöz hasonlóan az alany legtipikusabb személyiségjegyei is felerősödnek, csak ritkán beszélhetünk a vámpíroknál kialakuló természetfeletti képességekről. Sokkal jellemzőbb, hogy az érdeklődő, művelt emberekből kielégíthetetlen tudásvágyú vámpírok válnak, az életet mélységesen tisztelő halandóknak pedig lesz elég erejük ahhoz, hogy vámpírrá alakulásuk után ellen tudjanak állni az embervér csábításának.

Mindezek ellenére vannak olyan vámpírok, akik természetfelettinek nevezhető képességeket fejlesztettek ki magukban. Már halandó életükben megvolt bennük a csírája ezeknek a különleges képességeknek, amelyeket az átalakulás drasztikusan felerősített. Azok például, akik egész életükben érzékenyek voltak embertársaik hangulatára, vámpírként jó eséllyel fejlesztik ki a gondolatolvasás vagy a telepatikus befolyásolás képességét. Azok, akiknek emberként

„Mindig is szerettem a superhősöket,
ezért lehet, hogy az én vámpírjaim
jobban hasonlítanak a superhősökre,
mint a horrorfilmek vérszívóira.”

– Stephenie

erős megérzéseik voltak, vámpírként nagy valószínűséggel képesek lesznek belelátni a jövőbe. A jó vadászösztönrel megáldott emberekből alighanem tehetséges nyomkövető vámpír válik.

A vámpírok között nagyobb a természetfeletti képességgel rendelkező egyedek aránya, mint az embereknél. Ennek oka – a vámpírok feltűnő szépségéhez hasonlóan – az átalakításra szánt emberek kiválasztásában rejlik. A vámpírok, ha tehetik, különleges képességekkel rendelkező, „tehetséges” halandókból teremtenek maguknak társaságot. Vannak olyanok is, akik a tehetséges halandók felkutatásától és átalakításától remélik klánjuk megerősödését.

AZ ÚJSZÜLÖTT VÁMPÍROK

Azokat a vámpírokat, akiknek az átalakulása óta kevesebb, mint egy év telt el, újszülött vámpíroknak nevezzük. Ők viselkedésükben és megjelenésükben is különböznek idősebb társaiktól. Az újszülötteket csillapíthatatlan szomjúság gyötri, és minden alkalmat megragadnak a táplálkozásra. Az észveszejtő szomjúság hatására vámpíréletük első évében a legtöbb vámpír állatiasabban és vadabban viselkedik, mint később.

Ami a külsejüket illeti, egyedül vibrálóan vörös szívirványhártyájuk különbözteti meg őket az idősebb vámpíroktól. Kezdetben meglehetősen kiszámíthatatlan viselkedésük az idő múlásával általában ésszerűbbé és következetesebbé válik.

AZ ÁTALAKULÁS FOLYAMATA

A vámpírrá alakulás folyamata mindig a harapással kezdődik. Miután a vámpírok szájában található méreg bejutott a véráramba, keresztülhalad a testen, és sorban átalakítja a sejteket. Bár a méreg gyorsan terjed, a sejtek átalakulásához idő kell. A folyamat maga rettenetesen fájdalmas, leginkább az élve elégetéshez hasonlítható. Az átalakulás általában

két-három napig tart, ám a keringésbe jutott mérge mennyiségétől, illetve a harapás helyétől függően ez az idő változhat. Az égető kint semmilyen fájdalomcsillapító nem enyhíti, a gyógyszerek legfeljebb megbénítják a testet.

A vámpírmérgeknek jótékony hatása is van az emberi testre: a fertőzött sérülések az átalakulás során meggyógyulnak, így akár egy lebénult halandóból is egészséges vámpír válhat. Csodákra azonban még a mérgek sem képesek, az elveszített végtagokat például nem tudja visszanovesztetni.

A folyamat az átalakítást végző vámpírt is komoly próbatétel elé állítja. Az emberi vér még a tapasztaltabb vámpírok számára is óriási kísértést jelent. Amint megérik a szagát, a cápákéhoz hasonló kontrollálhatatlan vérszomj lesz rajtuk úrrá. Mivel a vérgőzös tombolás és a táplálékért folytatott versengés közepette a klán tagjai akár egymás ellen is fordulhatnak, a vámpírok általában nem hordában vadásznak. A vér ízének még a szagánál is nehezebb ellenállni: ha egy vámpír egyszer megízlelte egy halandó vérért, nagyon nehezen tud megálljt parancsolni magának. Csak a különlegesen nagy akaratúval rendelkező vámpírok képesek az áldozat vérének lecsapolása nélkül megvárni, amíg a mérgek hatni kezdenek.

**Csak
a különlegesen
nagy akaratúval
rendelkező vámpírok
képesek az áldozat
véreinek lecsapolása
nélkül megvárni,
amíg a mérgek
hatni kezdenek.**

AZ ÉNEKESEK

Van valami, ami tovább nehezítheti az átalakítás folyamatát a vámpír számára. A halandók vérének szaga egyénenként változik, és vannak emberek, akik az átlagosnál ínycsiklandóbb illatot árasztanak. Minél ínycsiklandóbb a vér illata (vagy íze), annál kisebb az esélye, hogy a célszemély megéri az átalakulás végét.

Ritkán ugyan, de előfordul, hogy egy bizonyos halandó illata ellenállhatatlanul vonz egy bizonyos vámpírt. Az ilyen embereket a vámpírok maguk között „énekesnek” nevezik, mivel a vérük szinte „énekel” a szóban forgó vámpírnak. Attól, hogy valakinek a vére énekel az egyik vámpírnak, előfordulhat, hogy más vámpírokra nincs ilyen hatással. Vannak ugyan olyan halandók, akiknek vonzóbb az illata az átlagosnál, ez a vonzerő azonban meg sem közelíti azt a sóvárgást, amelyet az énekesek váltanak ki a rájuk fogékony vámpírokból. A legtöbb vámpír értékes zsákmányként tekint az énekesekre.

VÁMPÍRTÖRTÉNELEM

A vámpírtörténelem legrégebbi szálai a román klán történetéig nyúlnak vissza. Egészen az V. századig ők voltak a legerősebbek minden klán közül. A klán – amely a tagjai származási helyéről, a későbbi Romániáról kapta nevét – ereje a nagyságában rejlett: ez volt az első, amelyik a szokásosnak számító két-három tagnál többet számlált. Bár a klán egyben tartásához hatalmas önfegyelemre és addig ismeretlen mértékű együttműködésre volt szükség (az „Átalakulás folyamata” fejezetben olvashatsz a táplálkozás közben egymás ellen forduló vámpírokról), a klán nem próbálta meg más vámpírokra ráerőltetni elveit és életmódját. Nem csináltak titkot a létezésükből, válogatás nélkül ölték az embereket. Elsőségük a 400-as évek végéig tartott, mikor is legyőzte őket a Volturi klán.

A Volturi klán eredetét a mükénéi kori Görögországban kell keresnünk. Kezdetben három vámpír – Aro, Caius és Marcus – alkotta a klánt, de idővel mindnyájan párra találtak, és Sulpicia, Athenodora és Didyme belépésével a létszám hat főre emelkedett. A románokhoz hasonlóan őket is a becsvágy kovácsolta össze. A Volturi sorra kutatta fel és fogadta soraiba a tehetséges halandókat, majd arra hivatkozva, hogy az általuk időközben kitalált

Az összes létező klán közül ez a legnagyobb és messze a legtehetségesebb.

törvények az egész vámpírközösség érdekeit szolgálják, háborút indított a román klán ellen, akik nem voltak hajlandók betartani ezeket a törvényeket. A háborúban Stefan és Vladimir kivételével az összes román vámpír odaveszett.

Erejének és függetlenségi politikájának köszönhetően a Volturi azóta is sikeresen őrzi uralkodó helyzetét. Bár az összes létező klán közül ez a legnagyobb és messze a legtehetségesebb, ők sem legyőzhetetlenek: ha a világ többi vámpírja egyesítené erejét, eséllyel vennék fel a harcot a Volturival szemben. Ezért van az, hogy a Volturi csak a legritkább esetben avatkozik bele a vámpírok ügyeibe, és csak olyankor lép fel valamelyik klánnal szemben, ha az egész vámpírtársadalom megítélését veszélyeztető dolgot tesznek. A legtöbb vámpír félelemmel vegyes tisztelettel viszonyul a Volturihoz.

Nagyon kevés olyan ma élő vámpír van, aki a Volturi uralma előtt született: a vámpírok többsége már egy olyan világban nőtt föl, ahol a Volturi törvényei természetesnek és megkérdőjelezhetetlennek tűntek. Ez megóvjá a Volturit attól, hogy a többi klán felismerje: törvényeik csupán ürügyként szolgálnak a vámpírvilág feletti uralomhoz.

A DÉLI HÁBORÚ

A Volturi modern kori uralmának egyik legemlékezetesebb eseménye az a háború volt, amely az 1800-as évek elején söpört végig Észak-Amerika déli részén. A háborút egy Benito nevű vámpír robbantotta ki, aki kisebb újszülött hadsereget verbuvált a mai Mexikó és Texas nagy részét irányító régebbi klánok ellen. Válaszként a környék többi klánja is toborzásba kezdett, amitől úgy

megugrott az eltűnt személyek és a rejtélyes halálesetek száma, hogy az emberek természetfeletti eseményekre kezdtek gyanakodni (később aztán a kolera számlájára írták a magas halandóságot). Végül a Volturi a helyszínre sietett, és az összes klánt kiirtotta, amely megpróbált újszülött hadsereget állítani.

VÁMPÍRTÖRVÉNYEK

A vámpírvilág első számú törvénye szerint minden vámpírnak titokban kell tartania a vámpírok létezését. Ez a törvény több módon is meghatározza a vámpírok életmódját. Olyan körülmények között kell intézniük a táplálék beszerzését, hogy azzal ne keltsék fel az emberek gyanakvását. Ha valaki mégis gyanakodni kezd, az óvatlan vámpírra hárul a halandó elhallgattatásának feladata.

Amennyiben ezzel nem okoznak különösebb feltűnést, a vámpírok szabadon érintkezhetnek az emberekkel. A Volturi engedi, hogy vámpír és ember között különböző természetű kapcsolatok alakuljanak ki, ha azonban olyasmi üti fel a fejét a híradásokban, vagy például a szépirodalomban, ami a vámpírok létezésére utalhat, a Volturi közbelép, és leszámol a pletyka forrásával.

A TÖRVÉNYEK ÁTÖRÖKÍTÉSE

A vámpírtörvények nincsenek írásba foglalva, hiszen lejegyzésükkel azonnal meg is sértenék őket. A vámpírtörvényeket az átalakítást végző vámpírok szóban adják tovább az újszülötteknek. Minden vámpír felelős teremtményei viselkedéséért. Az újszülött törvényszegő viselkedése abban az esetben is büntethető, ha átalakulása után magára hagyta őt a teremtetője, és emiatt nem ismeri a törvényeket. (Az új vámpírok létrehozásával járó nehézségek miatt az átalakítást végző vámpírok csak a legkritikább esetben hagyják magukra az újszülötteket.)

HALHATATLAN GYEREKEK

A Volturi különösen keményen bünteti a csoportosan elkövetett törvénszegést. Ez történt a Déli háborúk idején, de ide sorolható például a halhatatlan gyerekekkel szembeni fellépés is.

A halhatatlan gyerekek olyan vámpírok, akiket kisgyerekként alakítottak át. Nincsen pontosan meghatározva, hogy hány éves korig számít egy vámpír halhatatlan gyereknek: azon múlik, mennyire képes a vámpírtörvények betartására.

A többi vámpírhoz hasonlóan a halhatatlan gyerekek is megrekednek abban a szellemi és testi állapotban, amelyben az átalakulásuk idején voltak. Az egészen kicsi gyerekek vámpírrá válásuk után is gyerekesen fognak viselkedni: dühkitörések, hiszti-rohamok, felelőtlen megnyilvánulások és a körütekintés teljes hiánya jellemzik őket. Az ilyen viselkedés összeegyeztethetetlen a vámpírtörvényekkel, és a halhatatlan gyerekek gyakran magukra vonják az emberek figyelmét.

A halhatatlan gyerekek mindemellett rendkívül elbűvölőek tudnak lenni: a klánok gyakran a végsőkéig kiállnak halhatatlan gyermekeikért, és akár az életük árán is megvédik őket.

A halhatatlan gyerekek viselkedése minden egyéb törvénszegésnél gyakrabban vezetett a Volturi közbeavatkozásához. Mivel a klánok általában kitartanak a halhatatlan gyermekek mellett, a Volturi nem egyszer egész családokat kényszerült kiirtani egy-egy halhatatlan gyermek elpusztítása érdekében. Némi kutatás és vizsgálódás után aztán a Volturi úgy határozott, hogy a gyermekektől nem várható el a törvények betartása, ezért betiltották

„Egyetlen alkalommal
végeztem kutatómunkát a vámpírokkal
kapcsolatban, amikor Bella is ugyanígy tett.
Inkább nem akartam tudni,
hány szabályt sértettem meg
a regényeimmel.” – Stephenie

a gyermekek átalakítását. Mindenre halál vár, aki halhatatlan gyermeket hoz létre, függetlenül attól, hogy a gyerek törvényt sértett vagy sem.

Határozatát követően a Volturi még évszázadokon keresztül tanulmányozta a halhatatlan gyerekeket, ám döntésüket azóta sem változtatták meg.

VÁMPÍRMÍTOSZOK

Számos mítosz kering a vámpírokról, melyek nagy részét a Volturi találta ki és terjesztette el abból a célból, hogy a vámpírok könnyebben megőrizhessék inkognitójukat. A legendáknak köszönhetően a vámpírok bármikor könnyen be tudták „bizonyítani” magukról, hogy nem vámpírok (például megérintettek egy keresztet, vagy beálltak egy tükör elé). A mítoszok ráadásul azt az illúziót keltették az emberekben, hogy valamiféle hatalmuk van a természetfeletti erők felett. Bár a halandók soha nem jelentettek fenyegetést a vámpírokra, a Volturi megítélése szerint az emberek félretájékoztatása minden vámpír számára megkönnyíti a vadászatot.

A VOLTURI TÖBBEK KÖZÖTT A KÖVETKEZŐ TÉVHITEK ELTERJESZTÉSÉÉRT FELELŐS

- ☞ A napfény megégeti a vámpírokat.
- ☞ A vámpírok nappal eszméletlenek.
- ☞ A vámpíroknak nincsen tükörképük.
- ☞ A kereszt, a szenteltvíz és a fokhagyma kárt tesz a vámpírokban.
- ☞ A vámpíroknak szemmel jól látható agyaraik vannak.
- ☞ A vámpírok képesek denevérré változni.
- ☞ A vámpíroknak az ott lakók engedélyére van szükségük ahhoz, hogy belépjenek egy házba.
- ☞ A vámpírokat el lehet pusztítani egy szívükön keresztülvert karóval.

A VOLTURINAK SIKERÜLT ELTUSSOLNIA

A KÖVETKEZŐ TÉNYEKET

- ☞ A vámpírok szeme vörös vagy fekete (akkoriban még nem voltak arany szemű vámpírok).
- ☞ A vámpírok bőre napfény hatására ragyogni kezd.
- ☞ A vámpírok soha nem alszanak.
- ☞ A vámpírok szinte elpusztíthatatlanok.

TÉNYEK, AMELYEKET A VOLTURI SEM TUDOTT ELTUSSOLNI

- ☞ A vámpírok gyúlékonyak.
- ☞ A vámpírok sápadtak.
- ☞ A vámpírok vért isznak.
- ☞ A vámpírok szépek.
- ☞ A vámpírok halhatatlanok.

Bizonyos előnyökkel is jár, hogy ezeket az igazságokat nem sikerült szőnyeg alá söpörni: vannak emberek, akik az örök szépség és a halhatatlanság reményében szándékosan keresik a vámpírok társaságát. E halandók felhasználásával a Volturi képes egy emberi társaság arcát mutatni a világ felé.

A VÁMPÍROK ÉLETMÓDJA ÉS LÉLEKTANA

Habár a vámpírok életstílusa igen változatos lehet, leggyakoribb körükben a nomád, vándorló életmód. A vámpírok többsége gyakran költözik, és általában nem marad huzamosabb ideig egy helyen. Az állandó mozgás részben inkognitójuk megőrzését szolgálja, hiszen ha túl sok embernek veszik nyoma egy adott területen, a halandók gyanakodni kezhetnek, az pedig könnyen maga után vonhatja a Volturi büntetését. Problémát jelenthet az is, hogy gyakori érintkezés esetén az embereknek feltűnhet, hogy a vámpírok nem öregszenek. A vándorlás másik hajtóereje a változatosság iránti vágy: rendkívül hosszú

élettartamuk miatt a vámpíroknak gyakran van szükségük új ingerekre.

Van néhány klán, akik kivételt képeznek a fenti szabály alól, és huzamosabb ideje élnek egy helyen. Ez azonban nagy körültekintést és ravaszságot igényel, és a legtöbb vámpír nem vállalja az ezzel járó kellemetlenségeket.

A VÁMPÍROK KÖZTI ÖSSZETARTÓ ERŐK

A klánok leggyakrabban két tagból állnak. A vámpírok egy életre választanak maguknak párt: ha egyszer szerelmesek lesznek, soha nem múlik el az érzés. Általában véve elmondható, hogy egyedül a párok között alakulhat ki olyan kötődés, amely még a vér iránti sóvárgásnál is erősebb. A nagyobb klánok kevésbé szilárdak, és általában a tagok közti erőszak okozza a vesztüket.

Létezik egy másik összetartó erő is, amely – szemben a romantikus szerelemmel – nagyobb klánokat is egyben tud tartani, ez pedig a becsvágy. A vámpírok természetüknél fogva versengő lények, és vannak köztük olyanok, akiknek sikerült összetartó erőt kovácsolni ebből a becsvágyból, és egy közös cél érdekében maguk köré gyűjtöttek más vámpírokat. A román klán volt az első, amelyik a hatalomváagnak köszönhetően huzamosabb időn keresztül együtt maradt.

A harmadik és egyben legritkább összetartó erőt a vámpírok lelkiismerete jelenti. Nagyon kevés vámpírban él az emberi élet tisztelete: a legtöbben enélkül születnek, és később sem fejlesztik ki magukban. Túlnyomó többségük teljesen természetesnek tartja az emberi vér fogyasztását, és olyan erős bennük a vér utáni sóvárgás, hogy eszükbe sem jut megkérdőjelezni életmódjuk erkölcsösségét. Azok viszont, akikben mégis kialakul az emberi élet tisztelete, képesek állati véren is élni. Az ilyen vámpírokat szokás „vegetáriánusoknak” is nevezni. Mivel a vámpírok igen taszítónak találják az állati vért, nem könnyű fenntartani a vegetáriánus étrendet, ám egy ilyen döntésnek több előnye is lehet. Az emberi vér

mellőzése például elejét veszi a klánon belüli versengésnek, így ezek a vámpírok nemcsak szerelmi, de szeretet-kapcsolatokat is képesek kialakítani egymással. A klánon belüli gyengébb kötelékeket az ő esetükben felváltja a szorosabb, családyszerű szövetség.

Bosszú

Amellett, hogy egy életre választanak párt, és lételemük a versengés, van még valami, ami általában jellemző a vámpírokra: az életüket uraló állandóságnak köszönhetően rendkívül bosszúszomjasak, és képtelenek a megbocsátásra. Leggyakrabban a szeretett társ elvesztése sarkallja bosszúra őket, és addig nem találnak nyugalmat, amíg a társ pusztulását okozó egyént (aki, figyelembe véve a vámpírok elpusztításához szükséges erő nagyságát, általában szintén vámpír) meg nem semmisítik. A bosszúvágy akár évszázadokon keresztül buzoghat bennük.

HIBRID VÁMPÍROK

A vámpírok csak a legritkább esetben képesek a biológiai szaporodásra. A Földön élő több ezer vámpír között mindösszesen öt hibridet tartanak számon, és ők is csupán két különböző apától származnak.

A férfi vámpírok képesek ugyan teherbe ejteni a halandó nőket, ám a szaporodáshoz szükséges testi közelség annyira felerősíti a vér csábítását, hogy általában a nő pusztulásához vezet. A vámpírok fokozott testi ereje is veszélyt jelent a partnerre nézve, hiszen ilyen közélről a legkisebb óvatlan mozdulat is végzetes sérüléssel járhat.

A vámpír nők petesejtje hasonló a halandó nőkéhez, ám testük örökkön változatlan állapota miatt nincsen havi ciklusuk. Hiába lenne képes egy vámpír beindítani a ciklusát, fagyott teste nem tudná felnevelni és kihordani a magzatot.

Az egyik hibrid, Renesmee Cullen egy vámpír és egy halandó ritka románcának véletlen gyümölcseként jött világra, a többi

négy hibridet viszont szándékosan, kísérletképpen hozta létre egy Joham nevű vámpír.

A hibrid vámpíroknak egyaránt vannak emberi és vámpír tulajdonságaik. Erősebbek és gyorsabbak az embernél, de nem olyan erősek, gyorsak és érzékenyek, mint a fajtiszta vámpírok. Ahhoz viszont elég erősek, hogy az őket kihordó nő nagy eséllyel belehaljon a terhességbe. A hibrid magzat mozgása hihetetlen fájdalmat okoz a nála jóval sérülékenyebb anyának, ha ennek ellenére az anya a terhességet túléli, a szülést már biztosan nem. A hibridek általában saját maguk vágják utat a külvilág felé: fogukkal – amely sokkal közelebb áll a vámpírfoghoz, mint az emberéhez – átrágják magukat a szinte vámpírbőr erősségű magzatburkon, ez pedig olyan traumát jelent a szervezetnek, amit lehetetlen túlélni. Egyedül a nő szervezetébe juttatott vámpírméreg képes begyógyítani a magzat okozta sérüléseket. Eddig egyetlen nő élte túl a vámpírterhességet.

Magzatburkához hasonlóan a hibrid bőre is olyan erős, mint az őt nemző vámpíré, ám az apától eltérően az övé nem reagál ragyogással a napfényre. A hibrideknek is lehetnek természetfeletti képességeik, de ez nem általános. Keringésük az emberi keringéshez hasonló, ereikben meleg vér folyik. Képesek megemészteni a szilárd táplálékot, de általában jobban kívánják a vért. Szervezetük igényli az alvást. Szivárványhártyájuk az emberekre általában jellemző színek valamelyikét mutatja, és árnyalata nem változik a bevitt tápláléktól függően. Életük első néhány évében a hibridek az emberhez hasonlóan nőnek és fejlődnek, ám sokkal nagyobb iramban. A hibrid teste körülbelül hét éves korára teljesen kifejlődik, amikor is beáll a vámpírokra jellemző dermedtség és feltételes halhatatlanság. A hibrid elméje a testénél is gyorsabban fejlődik: születése idején a hibrid egy felnőtt ember mentális képességeivel bír. A hibridek hamar megtanulják, hogyan kommunikálnak a gondozójukkal, és születésük után egy héttel már tökéletesen beszélnek az anyanyelvüket. A hibrideket a testi és szellemi fejlődés képessége különbözteti meg a halhatatlan gyermekektől.

A Cullen klán

A világ egyik legnagyobb állandó összetételű klánjának számító Cullen klán azok közé a családok közé tartozik, melyek tagjai nem isznak emberi vért. Cullenék „vegetáriánusoknak” nevezik magukat, mivel az emberi élet tisztelete miatt úgy döntöttek, csak állatok vérért fogyasztják. Hasonló nézeteik miatt távoli rokonaiknak tekintik a Denali klánt. Az emberi vér elutasítása miatt értelmét veszítette az élelemért való versengés, ez pedig oda vezetett, hogy a klán tagjai a közönséges vámpíroknál szorosabb családi kötelékeket alakítottak ki egymással.

Mivel szeretnek minél tovább egy helyben maradni, rendre olyan élőhelyet választanak maguknak, ahol a felhős időjárásnak köszönhetően feltűnés nélkül kimehetnek az utcára. Hat-hét év után azonban így is kénytelenek továbbállni, hiszen addigra már félő, hogy öregedésük hiánya feltűnik a helyieknek. A Cullen klán több házat is fenntart azokban a városokban, ahol különösen jól érezték magukat, mert így elegendő

Valahányszor
új helyre költöznek,
a köztük fennálló
látszólagos rokoni
viszonyokat is
megváltoztatják.

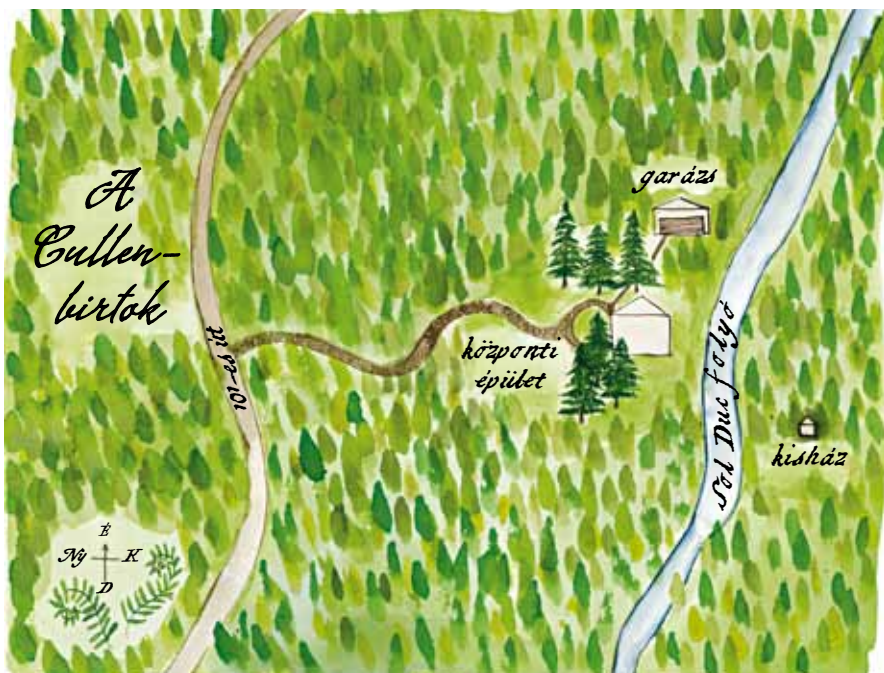
idő elteltével – amikor már senki nem ismerheti fel őket – újra visszatérhetnek.

A klán minden tagja több személyazonossággal és szakmával rendelkezik, így minden nehézség nélkül hasznos tagjai lehetnek bármely közösségnek.

Valahányszor új helyre költöznek, a köztük fennálló látszólagos rokoni viszonyokat is megváltoztatják. Az a klántag, aki az egyik helyen az apa vagy az örökbe fogadott fiú szerepét játssza el, a másik városban már a nagybácsija vagy az unokaöccse lesz a többieknek. Függetlenül

e színjátéktól, a klán tagjai közötti szeretet és tisztelet változtathatatlan és örök.

A Cullen család története akkor kezdődött, mikor Carlisle átváltoztatta Edwardot. Ezután együtt keresztülutazták az Egyesült Államokat, és fokozatosan új tagokkal bővítették a klánt. A családot jelenleg nyolc vámpír és egy hibrid vámpír alkotja. A vámpírok közül négyen természetfeletti képességekkel rendelkeznek.

„NÉHÁNY MÉRFÖLDDDEL KÉSŐBB AZ ERDŐ RITKULNI KEZDETT,
EGY KISEBB RÉTRE ÉRTÜNK, VAGY INKÁBB EGY KERT PÁZSITJÁRA?

ITT IS UGYANOLYAN KOMOR FÉLHOMÁLY URALKODOTT,
MINT A SÚRÚBEN, MERT HAT ÖREG CÉDRUS ÁRNYÉKOLTA BE HATALMAS,
SZÉTTÉRÜLŐ LOMBKORONÁJÁVAL AZ EGÉSZ TISZTÁST.

AZ ÁGAK VÉDELMEZŐ ÁRNYÉKA ELÉRT A KÖZTÜK EMELKEDŐ HÁZ
FALÁIG. AZ ALSÓ SZINTET RÉGIMÓDI, TÁGAS VERANDA ÖLELTE KÖRÜL.”

– BELLA, AMIKOR MEGPILLANTJA A CULLEN KLÁN BIRTOKÁT

Alkonyat, 15. fejezet

→→ CARLISLE CULLEN

NÉV: Carlisle Cullen

SZÜLETÉSÉNEK IDEJE: 1640 körül

ÁTALAKULÁSÁNAK IDEJE: 1663, kb. 23 éves korában

AZ ÁTALAKÍTÁST VÉGEZTE: A londoni csatornarendszer egyik ősi vámpírja

SZÜLETÉSI HELYE: London, Anglia

HAJA SZÍNE: Szőke

SZEME SZÍNE: Kék (emberként), arany/fekete (vámpírként)

MAGASSÁGA: 187 cm

MEGJELENÉSE: Carlisle erős izomzatú, közepes testalkatú férfi, vállig érő hajjal és filmsztárokat megszégyenítő vonásokkal. Az Angliában töltött fiatalkori évek miatt kiejtésén érezhető némi brit hatás, de ha akar, képes hibátlan amerikai akcentussal beszélni.

KÜLÖNLEGES KÉPESSÉGEI: Nem rendelkezik természetfeletti képességekkel.

VÉGZETTSÉGE/FOGLALKOZÁSA: Számos egyetemen megfordult, diákként és tanárként egyaránt. A zenétől kezdve a természettudományokig sok mindent tanult, általában orvosként dolgozik.

HOBBIJA: Műtárgyakat és könyveket gyűjt.

JÁRMŰVE: Fekete Mercedes S55 AMG

CSALÁDI ÁLLAPOTA/KAPCSOLATA MÁS VÁMPÍROKKAL:

Házas, Esme Cullen a felesége. Edward Cullent, Rosalie Hale-t, Emmett Cullent, Alice Cullent és Jasper Hale-t a gyermekeinek tekinti, Bella Cullen a menyee, Renesmee Cullen pedig az unokája.

ÉLETTÖRTÉNETE:

Mivel édesanyja belehalt a szülésbe, testvérei pedig nem voltak, Carlisle-nak az apja jelentette a családot.

Anglikán lelkészként Carlisle apja keresztes hadjáratot folytatott a gonosz ellen: Londonban és környékén üldözte a

boszorkányokat, vérfarkasokat és vámpírokat. Az öntelt és könnyörtelen férfi sok-sok ártatlan embert juttatott máglyára.

Amikor kiöregedett a boszorkányüldözésből, Carlisle-t tette meg utódjának, a fiú vérmérséklete azonban gyökeresen különbözött az övétől. Carlisle nem volt hajlandó a gonoszt látni minden árnyékos sarokban, ugyanakkor eszes volt és kitartó, és végül egy igazi vámpírklánra bukkant a város csatornahálózatában. Vadászokat toborzott, és mivel azt gyanította, hogy este merészkednek elő rejtékükből a vámpírok, várta, hogy leszálljon az éj.

Némi várakozás után valóban felbukkant egy szomjas vámpír, és azonnal megtámadta a vadászokat. Kettőt megölt közülük, Carlisle-t pedig megsebesítette. Mivel tudta, hogy mindenkire, akit megfertőzött a szörnyeteg, máglyahalál vár, Carlisle elrejtőzött egy közeli pincében. Hiába gyötörték elviselhetetlen kínok, az átalakulás ideje alatt egyetlenegyszer sem kiáltotta el magát. Mikor végre befejeződött az átalakulás, és Carlisle ráeszmélt, mivé lett, rettenetes kétségbeesés lett úrrá rajta. Megpróbálta elpusztítani magát, de hiába ugrott le a magasból, és hiába próbálta vízbe fojtani magát, nem sikerült meghalnia. Amikor ráeszmélt, hogy ezek a próbálkozások nem vezetnek sikerre, úgy döntött, halálra éhezteni magát.

Carlisle-t is hatalmába kerítette az újszülöttekre jellemző kibírhatatlan vérszomj, ám ő képes volt úrrá lenni a sóvárgáson. Az önutálatról fűtve bujkált, kereste azokat a helyeket, ahol biztosan nem találkozhat emberekkel. Hónapok teltek el így, és Carlisle érezte: egyre fogy az akaratereje.

Az ősi klán egészen más volt,
mint a londoni csatornalakó vámpírok.
Kifinomultak voltak és műveltek, és Carlisle-t
lenyűgözte civilizáltságuk.

Egyik éjjel aztán egy csapat szarvas akadt az útjába, és a szomszúságtól szinte öntudatlan Carlisle gondolkodás nélkül csapott le rájuk. Miután jóllakott, érezte, hogy visszatér testébe az erő, és rájött: nem muszáj embert ölnie ahhoz, hogy életben maradjon. Innentől kezdve – akárcsak előző életében – Carlisle állatokat fogyasztott, az egyetlen különbség az volt, hogy nem a húsukat ette, hanem a vérüket itta.

Mivel biztos volt benne, hogy az apja emberséges táplálkozási szokásai ellenére is gyűlölné, Carlisle többé nem tért haza. Néhányszor megpillantotta távolból az apját, de soha nem közeledett hozzá.

Világéletében szeretett tanulni, és most egyszerre végtelen sok ideje lett. Zenét, természettudományokat és orvoslást tanult a legnagyobb európai egyetemeken. Utazásai során többször is összetalálkozott a fajtájabeliekkel. A legtöbb útjába kerülő vámpírt meglepte és megérintette a Carlisle-ból áradó természetes közvetlenség és barátságosság. Ebben az értelemben egyedülálló személyiségnek számított a vámpírok között.

Az 1700-as évek elején, miközben Olaszországban tanult, Carlisle-ra felfigyelt a Volturi. Az ősi klán egészen más volt, mint a londoni csatornalakó vámpírok. Kifinomultak voltak és műveltek, és Carlisle-t lenyűgözte civilizáltságuk. Aro, Caius és Marcus – a klán alapítói – azonban egyetlen pillanatra sem tettek le róla, hogy megpróbálják rábeszélni Carlisle-t az általuk „természetes élelemforrásnak” tekintett emberek vérének fogyasztására, Carlisle pedig folyton saját, emberbarát filozófiájának igazáról győzködté őket. Egy idő után híre ment az olaszok között, hogy létezik egy „stregoni benefici”, vagyis „jó vámpír”, aki esküdt ellensége a gonosz vámpíroknak. Ez a legenda annak ellenére kapott szárnyra, hogy Carlisle mindvégig barátságos viszonyt ápolt a Volturival. Nagyjából két évtized után úgy döntött, elhagyja Olaszországot, és elutazik az Újvilágba. Egyre magányosabbnak érezte magát, és szeretett volna megismerkedni olyan vámpírokkal, akik hisznek abban, hogy gyilkolás nélkül is lehet élni.

Amerikába érkezvén csalódottan vette tudomásul, hogy ott sem talál magához hasonló vámpírokat. Végül orvosként kezdett dolgozni, mert úgy érezte: a beteg, sérült emberek megmentésével talán jóvátehet egy keveset abból a szenvedésből, amit a vámpírok pusztá léte okoz az emberiségnek.

A lelepleződéstől tartva Carlisle csupán felületes viszonyt ápolt munkatársaival, ám mivel az önként vállalt magány és érzelmi sivárság idővel elviselhetetlenné erősödött, végül úgy döntött, szándékosan fog társaságot teremteni magának. Mindezt anélkül akarta véghezvinni, hogy bárkit is meg kelljen fosztani az életétől.

Évtizedeken át vívódott magában, és próbálta eldönteni, helyes-e bárkit is arra kárhoztatnia, hogy vámpírként élje tovább az életét. Egy haldokló nő könyörgése

segített végül meghozni a

döntést. 1918-at írtak,

és épp tombolt Chi-

cagóban a spanyol-

nátha. Carlisle

éjszakai ügyeletes

volt az egyik városi

kórházban, itt talál-

kozott Elizabeth

Masennel.

Elizabeth férjét

elvitte a járvány első hul-

láma, de a nő és kamasz

fia, Edward még életben

„CARLISLE TALÁLT EGY
KÓRHÁZBAN 1918 NYARÁN.
TIZENHÉT ÉVES VOLTAM,
ÉS SPANYOLNÁTHÁBAN
HALDOKOLTAM.” – Edward

Alkonyat, 14. fejezet

volt. Carlisle volt szolgálatban azon az éjszakán, mikor Elizabeth haldokolni kezdett. A nő, aki megsejthette, hogy orvosa nem egészen az, aminek látszik, könyörgött Carlisle-nak, hogy mentse meg a fiát. Nem egészen egy óra múlva Elizabeth már halott volt. Edward ugyanabban a szobában feküdt, és élet-halál között lebegett. Az arcából sugárzó jószág és tisztaság végül meggyőzte Carlisle-t, aki félresöpörte minden vívódását, és megharapta a fiút.

Mindketten meglepve látták, hogy Edward képes olvasni mások gondolataiban, de a Volturival eltöltött évtizedeknek köszönhetően Carlisle hamar megértette a jelenséget.

Edward Carlisle néhai felesége öccsének adta ki magát, és a két vámpír utazgatni kezdett. 1921-ben a Wisconsin állambeli Ashlandbe költöztek, ahol újabb taggal gyarapodott a Cullen klán. A helyi kórházban praktizáló Carlisle-t egy öngyilkos nő ágyához hívták ki, ő pedig döbbenten fedezte fel a nőben azt az Esme Evensont, akit tíz évvel azelőtt törött lábbal kezelt. Hihetetlennek tűnt, hogy az életerős, gyönyörű nő élete ilyen szörnyű véget érjen. Carlisle tudta, hogy hagyományos módszerekkel egész biztosan nem tudja megmenteni az életét, és ahogy ott állt az ágya mellett, és lelki szemei előtt megjelentek a boldog kamaszlányról őrzött emlékek, úgy döntött hát, hogy átváltoztatja Esmét. Megharapta a nőt, és magával vitte Edwarddal közös otthonukba, hogy ott várják meg, amíg befejeződik az átalakulás. Miután véget ért a folyamat, Carlisle bocsánatot kért Esmétől, de a nő a legkevésbé sem bánta a dolgot. Ő is emlékezett az első találkozásukra, és mindig úgy gondolt vissza Carlisle-ra, mint a tökéletes úriember mintaképére. Hamar egymásba szerettek, és nemsokára összeházasodtak.

Az arcából
sugárzó jószág
és tisztaság
végül meggyőzte
Carlisle-t,
aki félresöpörte
minden vívódását,
és megharapta
a fiút.

Esme átalakulásával némileg módosult a klán fedőtörténete: Edwardot innentől kezdve úgy mutatták be, mint Esme öccsét. A fiú ennek ellenére úgy tekintett Carlisle-ra és Esmére, mint az apjára és az anyjára. Carlisle-nak kétszeresen is valóra vált az álma: nem csupán párja volt már, hanem egy egész családja.

Nem tervezte a klán további bővítését, ám egyik éjjel, ahogy akkori munkahelyére, a rochesteri kórházba tartott, egy élettelennek tűnő testet fedezett fel az út mellett. A test Rosalie Hale-é volt, akit megvertek, megerőszakoltak, és otthagytak meghalni az utcán. Carlisle-t mélyen megrázta a fiatal, haldokló lány látványa, és végül hazavitte Rosalie-t. Miközben megharapta, titokban abban reménykedett, hogy a lány és Edward egy nap majd egymásba szeret.

Rosalie-nek több mint két évvel az átváltozása után sem sikerült teljesen megbékélnie a vámpír léttel. A szerelem csak nem akart fellobbanni közte és Edward között, így mikor egy nap Rosalie hazavitte a haldokló Emmett McCartyt, és könyörögve kérte Carlisle-t, hogy változtassa át a fiút, Carlisle beadta a derekát. Rosalie saját maga szeretett volna párt választani magának, és Carlisle úgy gondolta, közelebb kerülhet a lányhoz, ha segít neki.

Nem sokkal később Carlisle és családja Washington államba költözött. Az Olimpia-félszigettől nyugatra telepedtek le, ahol Carlisle legnagyobb meglepetésére egy olyan indián törzs élt, amelynek tagjai képesek voltak farkassá változni. A quileute indiánoknak volt már némi tapasztalatuk a vámpírokkal, akiket hidegeknek hívtak, és akiktől szent elhivatottsággal próbálták megvédeni az embereket.

Carlisle nem akarta bántani a vérfarkasokat, ezért Edward gondolatolvasó képességét is bevetve megállapodást kötött a falka vezetőjével, Ephraim Blackkel. A szerződésben felosztották a területet a klán és a quileute törzs között, és mindkét fél a szavát adta, hogy nem lép a másik földjére. Cullenék ezenkívül megígérték, hogy egyetlen emberi életben sem tesznek kárt, amibe – mivel azt az indiánok egyenértékűnek tekintették a gyilkolással – az átalakítás

tilalma is beletartozott. A vámpírok és a vérfarkasok megfogadták, hogy soha nem árulják el az embereknek egymás titkát.

A család folytatta a vándorló életet, és időről időre – ha a szükség úgy hozta – új városba költözött. Végül Carlisle az Alaszka állambeli Denaliban találta meg azt, amiért Amerikába jött: megismerkedtek egy családdal, akik úgy gondolkodtak, mint ők, és csak állati vért ittak. A két klán között szoros barátság szövődött, és hamarosan úgy tekintettek egymásra, mint távoli rokonokra.

Idővel a család is tovább gyarapodott: csatlakozott hozzájuk Alice Brandon és Jasper Whitlock, akik addig kettesben utazgattak. Velük együtt annyi tagja lett a klánnak, hogy új fedőtörténetre volt szükség. Eszerint Carlisle és Esme örökbe fogadta Edwardot, Alice-t és Emmettet, Jasper és Rosalie pedig, akik nagyon hasonlítottak egymásra, Esme elárvult iker unokatestvérei voltak.

A család végül visszatért Washington államba, és ezúttal Forksban telepedtek le, valamivel északabbra korábbi lakhelyüktől. Carlisle a forksi városi kórházban kezdett dolgozni, és hamarosan a közösség megbecsült tagjává vált.

EMLÉKEZETES IDÉZETEK:

„Tudod, néha ránézek a... fiamra. Látom, milyen erős, milyen jó, látom a fényt, amely sugárzik belőle... (...) Az nem lehet, hogy ne legyen semmi ezen az életen túl olyasvalaki számára, mint Edward!” Újhold, 2. fejezet

„El tudom képzelni, mit gondolsz rólam emiatt – mondta végül. – De nem vehetem semmibe az akarátát. Helytelen lenne ilyen döntést hoznom helyette, vagy rákényszeríteni.”

Hajnalhasadás, 12. fejezet

„Még egyetlenegyszer sem akart a torkának ugrani.”

Hajnalhasadás, 23. fejezet

„Érdekes fordulat. Mintha pontosan az ellenkezőjét csinálná annak, amit te tudsz.” Hajnalhasadás, 34. fejezet

EDWARD ANTHONY MASEN CULLEN

NÉV: Edward Anthony Masen Cullen

SZÜLETÉSÉNEK IDEJE: 1901. június 20.

ÁTALAKULÁSÁNAK IDEJE: 1918, 17 éves korában

AZ ÁTALAKÍTÁST VÉGEZTE: Carlisle Cullen

SZÜLETÉSI HELYE: Chicago, Illinois állam

HAJA SZÍNE: Bronzvörös

SZEME SZÍNE: Zöld (emberként), arany/fekete (vámpírként)

MAGASSÁGA: 187 cm

MEGJELENÉSE: Vékony, nyúlánk, de izmos testalkat. Haja kócos, vonásai kisfiúsak.

KÜLÖNLEGES KÉPESSÉGEI: Bella Cullen kivételével mindenkinek, aki a közelében van, képes olvasni a gondolataiban.

VÉGZETTSÉGE/FOGLALKOZÁSA: Két orvosi diplomája is van, de soha nem dolgozott orvosként. Elvégezte ezen kívül az irodalom és a matematika szakot, a jogi kart, a műszaki egyetemet, diplomát szerzett művészettörténetből és nemzetközi üzleti ismeretekből. Számos nyelven beszél. Ő a tulajdonosa eredeti családja chicagói házának, és körülbelül ötvenévente „megörökli” saját magától a család vagyonát.

HOBBIJA: Szereti a zenét – több hangszeren játszik, tekintélyes bakelit- és CD-gyűjteménye van. A lemezek mellett szívesen gyűjt autókat is.

JÁRMŰVE: Ezüst Volvo S60R, ezüst Aston Martin V12 Vanquish

CSALÁDI ÁLLAPOTA/KAPCSOLATA MÁS VÁMPÍROKKAL:

Házas, Bella Cullen a felesége. Van egy lánya, Renesmee Cullen. Vér szerinti szülei Edward és Elizabeth Masen, „nevelőszülei” Carlisle és Esme Cullen. Alice és Emmett Cullent, valamint Rosalie és Jasper Hale-t a testvéreinek tekinti.

ÉLETTÖRTÉNETE:

Edward Elizabeth Masen és Edward Masen fiaként látta meg a napvilágot 1901. június 20-án. Egyedüli gyermek volt. Apja, a sikeres ügyvéd, igyekezett mindent megadni fiának: zeneórákra és

magániskolába járatta Edwardot, ám az érzelmi távolságért és az üzleti utak miatt külön töltött rengeteg időért semmilyen anyagi támogatás nem kárpótolhatta a fiút. Apja hiányának következtében nagyon szoros kapcsolat alakult ki Edward és az anyja között; Elizabeth lett a fiú életének középpontja.

Edward kiválóan teljesített az iskolában, és nagyszerű zongorista lett belőle. Ahogy kamaszodott, vágyódni kezdett a katonaságot iránt. Tinédzserévei alatt tombolt az első világháború, és Edward alig várta, hogy maga is részt vehessen a csatákban. Elizabeth rettegett attól, hogy elveszíti fiát, ezért minden este azért imádkozott, hogy még Edward tizennyolcadik születésnapja előtt érjen véget a háború, és a fiának ne kelljen bevonulnia.

Kilenc hónappal azelőtt, hogy Edward betöltötte volna a tizennyolcat, Chicagón végigsöpört a spanyolnátha, és az egész Masen család megbetegedett. Edwardot és szüleit abban a kórházban ápták, ahol Dr. Carlisle Cullen is dolgozott akkoriban. Edward apjának szervezete hamar megadta magát a betegségnek. Halálos ágyán Elizabeth Masen – aki alighanem rájött arra, hogy Dr. Cullennek hatalmában áll valami csodás módon megmenteni Edwardot – azért könyörgött az orvosnak, hogy tegye meg azt, amivel megmentheti a fia életét.

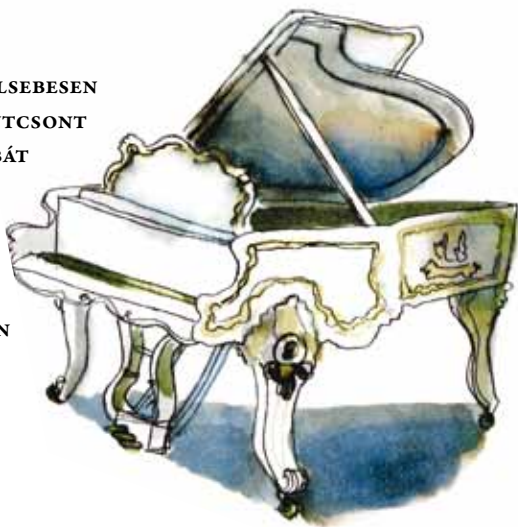
Carlisle-t, aki már jó ideje fontolgatta, hogy társat szerez magának, megindította Elizabeth könyörgése, és még aznap este

„Edwardot sajnos
nem mintáztam senkiről – ő teljes
egészében a képzeletem és a vágyaim
szüleménye. Vonzerejét szerintem részben
kissé régimódi modorának köszönheti.
Edward igazi úriember, márpedig belőlük
nem sok van mostanság.”

– Stephenie

„ÁZTÁN AZ UJJAI SZÉLSEBESEN
MEGIRAMODTAK AZ ELEFÁNTCSONT
BILLENTYŰKÖN, ÉS A SZOBÁT
OLYAN BONYOLULT, OLYAN
SZÁRNYALÓ ZENE HANGJAI
TÖLTÖTTÉK MEG,
HOGY EL SEM LEHETETT
HINNI: MINDÖSSZE EGYETLEN
EMBER JÁTSZIK”
– Bella Edwardról
Alkonyat, 15. fejezet

hazavitte otthonába az öntudatlan fiút. Edward volt az első halandó, akit Carlisle vámpírrá változtatott.

Edward és Carlisle között mély, szoros kapcsolat alakult ki: az orvos elnyerte a fiú bizalmát és szeretetét, és igazi apjává vált. Ő volt az, aki először figyelt fel Edward gondolatolvasó képességére – feltűnt neki, hogy a fiú olyan kérdésekre is válaszol, amelyeket csupán magában tett fel. Edwardnak mindig is jók voltak a megérzései, és átalakulásával ez a hajlam igazi természetfeletti képességgé fejlődött.

Edward második családja akkor bővült újabb taggal, mikor Carlisle átváltoztatta az öngyilkos Esmét. Edward ekkoriban még elég fiatal volt ahhoz, hogy értékelje az anyai törődést, amelyet Esme nyújtott neki. Egyre jobban megszerette új „apját” és „anyját”, ám bármilyen nagyra tartotta Carlisle elveit, és bármilyen sokat jelentett neki Esme gyengédsége és kedvessége, úgy érezte, meg kell találnia a saját útját.

Már majdnem egy évtizede együtt élt a család, amikor Edward úgy döntött, elhagyja újdonsült szüleit, és belekóstol egy másfajta vámpíréletbe. Állati vér helyett emberek vérét kezdte inni. Nem alávaló gyilkosként, hanem a társadalom jótevőjeként gondolt magára: gondolatolvasó képességét felhasználva kizárólag aljas

bűnözőkre – gyilkosokra, feleségverőkre, erőszaktevőkre, pedofilokra és hasonlókra – csapott le. Elsőként Esme erőszakos volt férjét, Charles Evensont vadászta le. Egy idő után aztán úgy érezte, képtelen tovább gyilkolni, és 1931-ben visszatért Carlisle-hoz és Esméhez.

Edward néha kihallotta Carlisle és Esme gondolataiból, hogy szülei őszintén aggódnak, amiért hiányzik életéből a szerelem. Mikor aztán Carlisle 1933-ban hazahozta és átváltoztatta Rosalie Hale-t, Edward tudta: apja és anyja is abban reménykedik, hogy

„Tetszik,
hogyan Edward
nem annyira
egyértelmű figura,
hisz neki is megvan
a sötét oldala,
ő is megtesz
olyan dolgokat,
amelyek
nem teljesen
legálisak
vagy illegálisak.”

– Stephanie

egy nap majd egy pár lesznek a lánnyal.

Bármennyire is gyönyörű volt azonban Rosalie, Edwardot nem vonzotta a lány kissé sekélyes és öntelt személyisége. Mivel az ellenszenv kölcsönös volt, a két fiatal csupán testvérként tekintett egymásra, és nem volt mindig felhőtlen a viszonyuk.

Amikor a Cullen klán Alaszkába költözött, Edwardnak újabb esélye lett volna megtalálni a szerelmet, ezúttal a szintén „vegetáriánus” Denali klán vezetőjének személyében. Bár Tanyának tetszett a fiú, Edward nem viszonzta vonzalmát, és egészen 2003-ig kellett várnia ahhoz,

hogy valaki felkeltse az érdeklődését. Ekkor történt, hogy a Cullen klán visszatért Forksba, Edward pedig megismerkedett egy Bella Swan nevű halandó lánnyal. Bella két fontos szempontból is más volt, mint bárki, akivel Edward addigi élete során találkozott: először is, „énekelt” a vére, másodszor pedig, ő volt az első, akinek Edward egyáltalán nem tudott olvasni a gondolataiban.

EMLÉKEZETES IDÉZETEK:

„Éppen ellenkezőleg, én úgy találom, nagyon nehéz beléd látni.”

Alkonyat, 2. fejezet

„Egy karcolás sincs rajtam.” Alkonyat 3. fejezet

„Mi van, ha nem szuperhős vagyok? Mi van akkor, ha én vagyok a rossz fiú?” Alkonyat, 5. fejezet

„Őszintén szólva, láttam már hullát, amelyik jobb színben volt, mint te. Már aggódtam, hogy nekem kell majd megbosszulnom a halálodat.” Alkonyat, 5. fejezet

„Úgy döntöttem, ha már úgylis pokolra jutok, legalább legyen miért.” Alkonyat, 5. fejezet

„Neked már akkor csengettek, amikor először találkoztunk.”

Alkonyat, 8. fejezet

„Nem érdekel véletlenül, mivel táplálkozom?” Alkonyat, 9. fejezet

„Hát nem vetted észre?! Újabban már minden szabályt megszegek.”

Alkonyat, 10. fejezet

„Vigyázz magadra!” Alkonyat, 12. fejezet

„Igen, az a helyzet, hogy pontosan az vagy nekem: a legtisztább heroin.”

Alkonyat, 13. fejezet

„Ha ember talán nem is, férfi azért vagyok.” Alkonyat, 14. fejezet

„Olyan lesz, mintha nem is léteztem volna.” Újhold, 3. fejezet

„Döbbenetes! Carlisle-nak igaza volt!” Újhold, 20. fejezet

„Előbb gyere hozzám feleségül!” Újhold, 24. fejezet

„Én viszont kis híján száztíz. Itt az ideje, hogy megállapodjak.”

Újhold, 24. fejezet

„Pedig már fölkészültem lélekben a dühkitörésre, amihez képest egy megvadult grizzly kismiska, és akkor mit kapok? Úgy látszik, gyakrabban fel kell hogy dühítselek!”

Napfogyatkozás, 8. fejezet

„Én az a fajta fiú voltam, aki, amint ráébred, hogy te vagy az, akit keres, fél térdre ereszkedik előtted, és megkéri a kezéd. Örökre

magamhoz akartalak volna kötni, még ha az „örökre” szó akkoriban egy kicsit mást jelentett is.” Napfogyatkozás, 12. fejezet
„Nevetséges, milyen nagy ügyet csinálsz belőlem!”

Napfogyatkozás, 19. fejezet

„Megtennéd, hogy nem próbálkozol levenni a ruhád?”

Napfogyatkozás, 20. fejezet

„Teljes huszonnégy óráig abban a tudatban éltem, hogy meghaltál. Azóta egy csomó dolgot másként látok.”

Napfogyatkozás, 21. fejezet

„De azért, ha múlt éjjel én fekszem a te helyeden, nekem akkor sem ez lenne az egyik legjobb éjszakám a tízes listán. Álmodj szépeket erről!” Napfogyatkozás, 23. fejezet

„...alig néhány perce lefejeztem és széttéptem egy érző lényt, alig húszlépésnyire tőled. Ez téged nem zavar egy cöppet sem?”

Napfogyatkozás, 25. fejezet

„Szeretlek. Akarlak. Most azonnal!” Napfogyatkozás, 27. fejezet

„Rettentően aprócska vagy ahhoz, hogy ilyen borzalmasan idegesítő légy.” Hajnalhasadás, 4. fejezet

„Még nem készültem fel rá, hogy megölj, Jacob Black. Kénytelen leszel egy kissé türelemmel lenni.” Hajnalhasadás, 9. fejezet

„Még te, Jacob Black, sem gyűlölhetsz annyira, amennyire én gyűlölöm saját magamat.” Hajnalhasadás, 9. fejezet

„Sajnálom. Igazán sajnálom, hogy ez ennyi fájdalmat okoz neked, Jacob. Annak ellenére, hogy gyűlölsz engem, be kell ismernem, én nem így érzek irántad. Sok szempontból... fivérémként gondolok rád. Vagy legalább bajtársként. Nem is tudod, mennyire sajnálom, hogy szenvedsz. De Bella túl fogja élni – amikor ezt kimondta, a hangja erős, sőt, vad lett –, és tudom, ez számít neked igazán.” Hajnalhasadás, 17. fejezet

„Most rajtad a sor, hogy te ne törj össze engem.”

Hajnalhasadás, 20. fejezet

„Nem szívesen hagylak pumákkal birkózni. Egész idő alatt rosszul voltam az aggodalomtól.” Hajnalhasadás, 21. fejezet

„Talán azt reméltem, hogy kiborul, és letépi a fejedet.”

Hajnalhasadás, 22. fejezet

„Én vagyok az apja. Nem a létrehozója, hanem a biológiai apja.”

Hajnalhasadás, 30. fejezet

„Ne sajnáld! Most már boldog. Ma végre elkezdett megbocsátani magának.” Hajnalhasadás, 39. fejezet

**„EZ ESME SZIGETE.
(...) AJÁNDÉK
CARLISLE-TÓL.
ESME PEDIG
FELAJÁNLOTTA,
HOGY KÖLCSÖNADJA
NEKÜNK.” –**

Edward Bellának
Hajnalhasadás,
5. fejezet

Most minden a helyére kerül!

**Az egyetlen hivatalos kalauz Stephenie Meyer
új korszakot nyitó *Twilight* sagájához!**

Ennek az átfogó kötetnek minden *Twilight*-rajongó könyvespolcán ott a helye.

Mindent megtudhatsz szíved felejthetetlen világáról, ahol otthon vagy.

Ebben a részletgazdag, színes kézikönyvben a közel száz
nagyszerű illusztráció és fotó mellett exkluzív anyagok, a regényből kimaradt
részletek, szereplőleírások, családfák, térképek, és rejtett összefüggések
várják az olvasót, valamint egy izgalmas interjú, bennfentes információkkal.

Végtelen, vonzó világ!

Ismer téged – ismerd meg jobban!
Ne habozz! Mindjárt alkonyodik.

A TWILIGHT SAGA

<i>Twilight</i>	<i>New Moon</i>	<i>Eclipse</i>	<i>Breaking Dawn</i>
			
<i>Bree Tanner rövid második élete</i> – az <i>Eclipse</i> -hez			<i>A Twilight világa</i> hitelesen, színesen

ELSŐPRÓ KÖNYVSZENVEDÉLY

„Izgalom és szerelem, minden mennyiségben” – *USA Today*
„Igazi irodalmi jelenség” – *The New York Times*
„Stephenie Meyer a világ legnépszerűbb vámpírregény-szerzője Anne Rice óta.”
– *Entertainment Weekly*

Tizenhat éves kortól ajánljuk!

4 999 Ft

the twilight saga™

Jacket design by Gail Doobinin

Jacket photo © Roger Hagadone

Jacket © 2011 Hachette Book Group, Inc.

www.thetwilightssaga.com

Vörös pöttyös könyvek

élményt keresőknek – pont neked

újra rácsodálkozol